

Abstrakt

Po smrti anglického krále Edwarda IV. v roce 1483 se měl stát králem jeho nejstarší syn Edward. Souhrou okolností ale dvanáctiletý chlapec na trůn nikdy nenastoupil, spolu se svým mladším bratrem Richardem ze Shrewsbury se ztratil za mohutnými zdmi královské pevnosti Toweru v srdci Londýna, kde původně čekal na svou královskou korunovaci. Na trůn místo něj jako král Richard III. usedl jeho strýc i přesto, že se mu příznivci a rodina královny, Edwardovy matky, snažili všemi možnými prostředky cestu k moci znesnadnit. Richard v Anglii vládl pouhé dva roky, do dějin se však nesmazatelně zapsal, a to především jako uzurpátor.

Podobná situace ale v ostrovním království nenastala poprvé. Když roku 871 zemřel král Wessexu Aethelred, korunován byl místo některého z jeho synů Aethelhelma a Aethelwolda jeho mladší bratr Alfréd, kterého dějiny znají jako Alfréda Velikého. Zde ale byla situace úplně jiná než v případě Richarda III. a jeho synovců. Aethelred se s Alfrédem ještě za svého života sešel na sněmu ve Swinburgu, kde se oba bratři domluvili na tom, že po Aethelredově smrti nastoupí na trůn Wessexu právě Alfréd, přičemž Aethelredovy děti budou dostatečně zaopatřeny. Převzetí moci tak v roce 871 proběhlo bez větších obtíží, neboť smlouva mezi bratry byla všeobecně respektována.

Události podobné těm z roku 1483 však nastaly také po smrti krále Richarda I., zvaného Lví srdce, kdy se rozhořel spor o moc mezi Richardovým mladším bratrem Janem a jejich synovcem Arturem, vévodou bretaňským. Díky rychlé reakci a podpoře anglické šlechty se trůnu ujal Jan. V následných bojích navíc svého synovce zajal a uvěznil na hradě v Rouenu, kde chlapcova stopa navždy mizí.